



colle lege



Farnost sv. Tomáše. Praha 1. Červen 2020, r. XXIV. č. 262

„Opravdová svoboda nespočívá v tom dělat to, co se nám zlíbí, nýbrž dělat to, co musíme dělat, protože se nám to líbí.“ (Sv. Augustin)

Pán vpravdě z mrtvých vstal!

Moji milí bratři a sestry,

navzdory poněkud chladnému jaru a pozastavení se, které všichni z nás prožíváme, se naše farní společenství opět shromažďuje po dvou a půlměsíční přestávce zde, v kostele svatého Tomáše. I když jsme nebyli osobně přítomní, podařilo se nám zůstat ve spojení díky technologiím a sociálním médiím, takže dokonce i lidé z jiných kontinentů, kteří bývali našimi farníky, s námi sdíleli liturgii. Přesto se všichni shodujeme, že se nic nemůže vyrovnat osobním kontaktům.

Jak se všeobecně uznává, vláda České republiky, zdravotnické orgány, lékaři, zdravotní sestry, pečovatelé, policie, pracovníci služeb, učitelé a všichni ti báječní lidé, kteří šli roušky a starali se o starší občany, handicapované a lidi na okraji společnosti, si zaslouží velké díky. A nezapomeňme na naše místní biskupy, kteří naléhali, aby naše kostely zůstaly otevřeny jako oázy modlitby a rozjímání. Navzdory určité kritice náš farní kostel sv. Tomáše a sv. Augustina, kdysi popisovaný jako „tichý koutek na Malé Straně“, zval všechny ke vstupu, abychom odložili své nejistoty strachu a skrytého ohrožení.



Jsou doby, kdy opravdu nedoceňujeme společnost, ve které žijeme. Drobné pozornosti, věnované českými lidmi takovým detailům, jako je dezinfekce vozů veřejné dopravy, které následně vedlo k dezinfikování lavic v našem kostele; všudypřítomné přípravky na omývání rukou; disciplinované rozestupy při mších a vzájemná zdvořilá etiketa v obchodech. Historie této zkušenosti by měla být zaznamenána.

Nyní, když se velikonoční doba blíží ke konci, je příhodný čas vrátit se do našeho společenství věřících. Ano, se všemi těmi předepsanými bezpečnostními opatřeními: nyní téměř s rituálním mytím rukou, s rozestupy mezi sebou a používáním roušky tam, kde je to povinné. Až budeme osvobozeni od jakékoli paniky a paralyzujícího strachu nebo váhání, shromážděme se v neděli, na Den Páně, na liturgii, abychom naslouchali Božímu Slovu a obdrželi eucharistii – ten jedinečný zdroj síly a uzdravení. Máme před sebou tolik důležitých svátků: Slavnost Seslání Ducha Svatého - Pentecost (31. května), významnou Slavnost Těla a Krve Páně - Corpus Christi (14. června); oslavu všech aktuálních narozenin na společném pikniku všech komunit (21. června); biřmování našich mladých farníků apoštolským nunciem (21. června v kostele U Pražského Jezulátka). A nakonec, buďte stateční, dívejte se kolem sebe a pomáhejte druhým, kteří s něčím zápasí a hledají smysl, a vzpomeňte na Ježíšova vlastní slova „Nebojte se... Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“ (Matouš 28, 20)

P. William S. Faix, OSA

K ZAMYŠLENÍ

„Udržet si dobrou náladu uprostřed bolesti a nemoci je známkou dobré a upřímné duše.“ (sv. Filip Neri)

„Při přijímání musíme žádat o vyléčení zlovyku, kterému jsme podrobeni.“ (sv. Filip Neri)

Následující texty byly převzaty – se svolením - od náboženské organizace Jovenes en Cristo, Panama

Ptali se mne, proč tolik miluji Boha. „Odpověz!“ Miluji ho tolik, protože – přestože jsem se tolik od něj vzdálil – nikdy mne neopouští.

Víš, že v Bibli „NEBOJ SE“ je psáno 365x? To chce sdělit, že každý den v roce ti Bůh říká „NEBOJ SE“.

JEŽÍŠ je

moje odpověď v nouzi

moje útočiště v pohromě

moje útěcha ve smutku

moje posila v slabosti

Tvoje poslání není změnit osoby, ale modlit se za ně, aby Bůh přetvořil jejich srdce.

Jak se cítíš, když osoba, kterou nejvíce miluješ, s tebou přestane mluvit?

Představ si, co cítí Bůh, když se přestaneš modlit.

Neměj starost. Bůh není slepý, aby neviděl tvé slzy, ani hluchý, aby neslyšel tvé modlitby. On vidí, slyší a odpoví ti.

Bůh neimprovizuje. Má vždy plán.



Knihy pro školu sv. Augustina. Tip na dárek pro školu !

Seznam knih, které bychom potřebovali pro výuku literatury na gymnáziu.

- | | |
|---|---|
| 1. Sofokles: Antigona | 21. Orwell, G.: Farma zvířat |
| 2. Homér: Odysseia | 22. Shaw, G. B.: Pygmalion |
| 3. Proglas | 23. Tolkien, J. R. R.: Společenstvo prstenu |
| 4. Kristiánova legenda | 24. Waltari, M.: Jeho království |
| 5. Bridel, B.: Co Bůh? Člověk? | 25. Werfel, F.: Jeremiáš |
| 6. Dickens, Ch.: Oliver Twist | 26. Čep, J.: Dvojí domov |
| 7. Dostojevskij, F. M.: Idiot | 27. Deml, J.: Moji přátelé |
| 8. Čechov, A. P.: Višňový sad | 28. Fuks, Lad.: Pan Theodor Mundstock |
| 9. Němcová, B.: Karla | 29. Halas, Fr.: A co? |
| 10. Hlaváček, K.: Pozdě k ránu | 30. Havel, V.: Zahradní slavnost |
| 11. Sova, Ant.: Z mého kraje | 31. Holan, V.: Noc s Hamletem |
| 12. Wilde, O.: Balada o žaláři v Readingu | 32. Kryl, K.: Knížka Karla Kryla |
| 13. Zeyer, J.: Tři legendy o krucifixu | 33. Legátová, K.: Jozova Hanule |
| 14. Beckett, S.: Čekání na Godota | 34. Nezval, V.: Edison |
| 15. Bulgakov, M.: Mistr a Markétka | 35. Skácel, J.: Smuténka |
| 16. Dobraczyński, J.: Stín Otce | 36. Smoljak, Lad. – Svěrák, Z.: Dobytí severního pólu |
| 17. Frankl, V.: A přesto říci životu ano | 37. Wolker, J.: Těžká hodina |
| 18. Franková, A.: Deník | 38. Zahradníček, J.: Znamení moci |
| 19. Green, H. G.: Moc a sláva | |
| 20. Lewis, C. S.: Rady zkušeného ďábla | |

Malé zamyšlení nad dobou uplynulou, tedy nad dobou „koronavirovou“.

Od března do téměř poloviny května jsme prožívali zvláštní čas – domácí čas, který byl způsobený epidemií nového viru, se kterým si mnozí nevěděli rady.

Dostala jsem během této doby od jednoho kněze následující řádky:

KARANTÉNA

A potom ty všechny příkazy a zákazy a doporučení. Ano, je třeba je dodržovat, chceme-li přežít. Nevíme totiž, co nás může zachránit a co nám může uškodit. Proto je třeba dodržovat všechno. Nejen kvůli sobě, ale také a možná především kvůli druhým:

1. Kde byl Noe a jeho rodina, když přišla potopa? Doma.
2. Kde byl Abrahám, když ho navštívili tři andělé? Doma.
3. Kde byl Lot, když dva andělé přišli do Sodomy a Gomory? Doma.
4. Kde byli Izraelité, když anděl smrti procházel Egyptem a zabíjel všechno prvorozené? Doma.
5. Kde byli apoštolové, když dostali dar Ducha Svatého? Doma.
6. Kde byl svatý Pavel, když mu Ananiáš ve jménu Ježíšově otevřel oči? Doma.
7. Kde máme být, abychom před koronavirem ochránili sebe a druhé? Doma.



Poslušnost je něčím, co chrání a zachrání nás a naše blízké.

Děkuju za ty řádky, které mi dodaly chuť se zamyslet nad uplynulou dobou.

A tak jsme minulé dva měsíce zůstali doma (především my, senioři). Co nás ta doba naučila? Mnozí jsme si prohloubili trpělivost, každý den jsme se v samotě znovu učili rozjímat a modlit se a taky důvěřovat. Měli jsme více času na čtení a alespoň jednou denně jsme telefonovali svým přátelům a stejně „postiženým“ známým. Daleko víc jsme si uvědomovali, jak nám chybí společenství naší farnosti a pro mnohé z nás byly proto velmi povzbuzující ranní mše svaté přenášené z Vatikánu, které sloužil Papež František. Každé ráno přede mší svatou nám řekl krátký úmysl, za který se bude ta příslušná mše svatá obětovat. Jednou jsem se opravdu upřímně zasmála a to tehdy, když s určitou nejistotou ve tváři nám sdělil, že byl upozorněn na to, že jsme se modlili za lékaře, za zdravotníky, za pracovníky pohřební služby, policisty, vojáky, ale „zapomněl jsem na lékárníky a pracovníky lékáren“ a při těchto slovech měl takový až provinilý výraz... a tak jsme se ten den modlili za všechny lékárníky.

Od 11. května jsem přestala pracovat z domova a opět každé ráno odjíždím do práce a při svých ranních cestách se modlím za všechny, kdo jsou na cestách a už nemusí být doma. Děkuju za dar zdraví a za dar trpělivosti s druhými a těším se z rozkvetlých stromů a zahrádek, ranního zpěvu ptáků a z každodenních maličkostí, které mi „přijdou do cesty“... Bohu díky!

Marie Hradecká

Františkova post-koronavirová strategie: Odvaha k realistické obrazotvornosti

„Vtom šel Ježíš proti nim a řekl jim: Radujte se!“ (Mt 28,9). Tak znějí první slova Zmrtvýchvstalého poté, co Marie Magdalská a druhá Marie objevily prázdný hrob a setkaly se s andělem. Pán jim jde vstříc, aby jejich smutek proměnil v radost a potěšil je vprostřed soužení (srov. Jer 31,13). Zmrtvýchvstalý chce ženy vzkřísit k novému životu a spolu s nimi též celé lidstvo. Chce, abychom již nyní měli účast na vzkříšení, které nás očekává.

Un plan para resucitar

Francisco

Výzva k radosti se jeví jako provokace a dokonce jako špatný žert, když si uvědomíme závažné důsledky viru Covid-19. Nemnozí lidé by ji společně s emauzskými učedníky mohli považovat za gesto plynoucí z nevědomosti či neodpovědnosti (Lk 24,17-19). Stejně jako první učednice, které se vypravily k hrobu, nás obklopuje atmosféra bolesti a nejistoty, která vede k otázce: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?“ (Mk 16,3) Jak naložíme s touto situací, která nás zcela ovládla? Dopad toho všeho, co se děje, citelné následky, které se již hlásí a probleskují, bolest a zármutek nad našimi drahými nás dezorientují, zneklidňují a ochromují. Je to tíha náhrobního kamene, která se vetřela před budoucnost a ve své věčnosti hrozí, že pohrbí veškerou naději. Je to tísnivá úzkost zranitelných a starých lidí, kteří procházejí touto karanténou v naprostém osamocení, stísněnost rodin, které už nevědí, jak přinést jídlo na domácí stůl, tíže vyčerpání, která se zmocnila udolaného zdravotnického a bezpečnostního personálu... tíha, která zdánlivě bude mít poslední slovo.

Postoj žen v evangeliu nicméně vyvolává pohnutí. Navzdory pochybnostem, utrpení, rozpakům z nastalé situace a dokonce strachu z pronásledování i všeho, co by se jim mohlo stát, se daly do pohybu a nepodlomilo je nic z okolních událostí. Z lásky k Mistrovi a ve své příznačné, nenahraditelné a pozeňané ženské genialitě dokázaly brát život, jaký byl, a chytře obešly překážky, aby se přiblížily k Pánu. Na rozdíl od mnoha apoštolů, kteří se rozutekli v záchvatu strachu a nejistoty, kteří Pána zapřeli a zmizeli (Jan 18,25-27), zde ženy jednoduše byly a doprovázely, aniž by unikaly dění anebo je přehlížely, aniž by se úprkem vytratily. První učednice vprostřed temnoty a sklíčenosti nakoupily vonné oleje, aby šly pohřbeného Mistra pomazat (Mk 16,1).

V této době jsme si mohli všimnout mnoha lidí, kteří stejně jako ony přinášeli pomazání sdílené odpovědnosti, aby dbali na život druhých a nevystavovali ho riziku. Na rozdíl od těch, kteří uprchli v naději, že zachrání sami sebe, jsme byli svědky toho, jak sousedé a členové rodin za cenu velkého úsilí a obětí zůstávají doma, aby zbrzdili šíření nákazy. Mohli jsme objevit, jak se četní lidé, kteří již zažívali a museli snášet pandemii exkluze a lhostejnosti, zasazovali o to, aby díky vzájemnému doprovodu a podpoře byla situace méně bolestná. Viděli jsme pomazání vylévané lékaři, zdravotními sestrami a ošetřovateli, skladníky, pracovníky úklidových firem, pečovatelkami, dopravci, bezpečnostními složkami, dobrovolníky, kněžími, řeholnicemi, prarodiči, vychovateli a mnoha jinými, kteří odvážně nabídli vše, co měli, aby do situace vnesli špetku péče, klidu a citu. Ačkoli se tím nevyhnuli otázce: „Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobky?“ (Mk 16,3), nepřestali konat to, co vnímali jako možné a povinné.

Naše pomazání, naše oddanost, bdění a provázení ve všech možných formách v tomto čase nejsou a nebudou zbytečné, protože se nevěnují smrti. Pokaždé, když máme účast na Pánových pašijích, provázíme v utrpení své bratry anebo sami trpíme, nasloucháme této novosti Vzkříšení: nejsme sami, Pán jde před námi a odstraňuje ochromující balvany. Tato radostná zvěst přiměla ženy, aby se vrátily stejnou cestou, vyhledaly skrývajících se apoštolů a učedníků a řekly jim: „Život rozvrácený, zničený a zdeptaný na kříži se opět probudil a tepe“ (R. Guardini, Pán). To je naše naděje, kterou nám nelze vyrvat, již nelze umlčet či poskvřnit. Veškerý život ve službě a lásce, který jste v tomto čase darovali, bude nadále pulsovat. Stačí jediná trhlina, aby se pomazání, kterým nás Pán chce obdařit, šířilo nezadržitelnou silou a umožnilo nám nazírat bolestnou skutečnost obnovujícím pohledem.

Stejně jako ženy z evangelia býváme rovněž my opakovaně vyzýváni k návratu stejnou cestou a k

proměně způsobené tímto poselstvím. Pán ve své novosti ustavičně obnovuje náš život i život našich společenství (srov. Evangelii gaudium, 11). V pustině obrozuje krásu a oživuje naději: „Hle, udělám něco nového, už to vzchází, nepoznááte to?“ (Iz 43,19). Bůh nikdy neopouští svůj lid, vždy kráčí s ním, zejména když je bolest nejznatelnější.

Pokud jsme se v této době mohli něčemu přiučit, pak je to skutečnost, že se nikdo nemůže zachránit sám. Hranice padají, zdi se hrouť a integralistické projevy se rozplývají, když se všichni ocitáme před téměř nepostřehnutelnou přítomností, vyjevující křehkost, z níž jsme učiněni. Velikonoce nás svolávají a vyzývají k upamatování na jinou, diskrétní a uctívou, velkorysou a směřující přítomnost, která nedolamuje nalomenou třtinu a nezhasíná doutnající knot (Iz 42,2-3), aby začal pulsovat nový život, který nám všem chce darovat. Závan ducha otevírá obzory, probouzí tvořivost a obnovuje v nás bratrství, abychom před obrovskou a neodkladnou úlohou, jež nás očekává, vyslovili: „Zde, přítomen!“, anebo (biblické) „Tady jsem“. Je naléhavé rozpoznat a najít tep Ducha, abychom společně s druhými podnítili dynamiky, které by dosvědčovaly a regulovaly nový život, jemuž Pán dává vzejít v tomto konkrétním dějinném okamžiku. Toto je čas příhodný, v němž Pán žádá, abychom se nepřizpůsobovali náhradní či paliativní logice, nespokojovali se s ní a tím méně se jí ospravedlňovali, poněvadž brání tomu, abychom vydrželi dopad a závažné důsledky toho, co prožíváme. Toto je čas příhodný, abychom našli odvahu k nové obrazotvornosti možného, za realismu, který skýtá jediné evangelium. Duch, který se nedá spoutat ani manipulovat v pevných či chatrných schématech, modalitách a strukturách, nám navrhuje, abychom se připojili k jeho pohybu, který „všechno tvoří nové“ (Zj 21,5).

V této době jsme si uvědomili, nakolik je důležité „sjednotit celou lidskou rodinu v hledání udržitelného a integrálního rozvoje“ (Laudato si', 13). Žádný individuální skutek není oddělený od druhých, v dobrém i ve zlém. Doléhá na druhé, protože v našem společném domově je všechno vnitřně propojeno. Pokud tedy zdravotní úřady nařídí domácí pobyt, obyvatelstvo ho svým chováním umožňuje, protože si je vědomé společné odpovědnosti za zbrždění pandemie. „Nouzový stav, jako je ten vyvolaný Covidem-19, lze zvrátit především protilátkami tvořenými solidaritou“ (Papežská akademie pro život, dokument Pandemie a univerzální bratrství, březen 2020). Je to lekce, která skoncuje s veškerým fatalismem, do něhož jsme se ponořili, a umožní nám, abychom se opětovně považovali za tvůrce a protagonisty společných dějin, a tak společně reagovali na mnohé zlo, které sužuje miliony lidí na celém světě. Nemůžeme si dovolit, abychom se při psaní budoucích dějin obrátili zády k mnohemu utrpení. Pán se nás bude opětovně ptát: „Kde je tvůj bratr?“ (Gn 4,9). Kéž by naše odpověď vyjevila duši našich národů, onu pokladnici naděje, víry a lásky, které nás utvářely a které jsme na dlouhý čas umlčovali, až znečitlivěly.

Vystoupíme-li jako jeden lid, a to též v případě jiných hrozících epidemií, vyvoláme reálný dopad. Budeme schopni odpovědně naložit s hladem, jímž trpí mnozí lidé, za vědomí, že máme dostatek jídla pro všechny? Budeme nadále za mlčenlivé spoluviny stáčet zrak stranou, abychom neviděli války, sycené touhou po panování a moci? Budeme ochotni ke změně životního stylu, kvůli němuž se množství jiných lidí propadá do chudoby, najdeme odvahu ke střídmejšímu a lidštějšímu životu, který umožní rovné rozdělení zdrojů? Přijmeme v rámci mezinárodního společenství nezbytná opatření, která zastaví ničení životního prostředí, anebo budeme nadále popírat jeho zjevnost? Globalizace lhostejnosti bude nadále ohrožovat naši pouť... Kéž by nás zastihla připravené, s nezbytnými protilátkami ze spravedlnosti, milosrdné lásky a solidarity. Nesmíme se obávat alternativy, jíž je civilizace lásky, „...civilizace naděje, která čelí úzkosti a strachu, smutku a malomyslnosti, pasivitě a únavě. Civilizace lásky se buduje dennodenně a nepřetržitě. Předpokládá závazné úsilí všech, a z toho důvodu je podmínkou její existence angažovaná bratrská společenství.“ (Eduardo Pironio, Diálogo con laicos, Buenos Aires, 1986)

V tomto čase soužení a žalu bych ti přál, abys tam, kde jsi, mohl zakusit, jak ti Ježíš přichází naproti, zdraví tě a říká: „Raduj se“ (Mt 28,9). Kéž by nás tento pozdrav podnítil k tomu, abychom vzývali radostnou zvěst o Božím království a šířili ji dál.

Z listu L'Osservatore Romano (18.4.) přeložila Jana Gruberová, Vatican News

Kostel po karanténě

S příchodem karantény jsem brzy vše akceptoval, ztrátu koncertů, přednášek, vernisáží, návštěv galerií, práci z domova i mnoho dalšího. Horší bylo, že se nedaly navštěvovat mše svaté a ani kostel (to vše se postupně změnilo). Podporou ve víře a v duchovním životě jsou, kromě Boží Trojice, maminky Marie a svatých, což se rozumí samo sebou, především další lidé, naši bližní. To je jistě pravda, nicméně platí, že ač se mohli křesťané scházet, modlit i adorovat kdekoliv, brzy si pro to vyhradili speciální místa a jak to šlo, začali budovat specializované stavby, chrámy. A to nejen kvůli konání mší svatých. Když se v karanténě staly nedostupnými, vystoupila najednou jejich nesamozřejmost a důležitost – zastíněná obvykle tím, že je všichni berou za tak evidentní, že je ani nevidí!

Mnoho záležitostí se dalo nahradit virtuálně. Mnozí se snažili udržovat společenství i život na dálku. Fyzická přítomnost v kostele ale nejde nahradit ničím. Kladu si tedy otázku, co pro nás znamená kostel jako takový, jeho zdi, pilíře, klenby, lavice či oltáře. Mohl jsem dělat téměř všechno, jako v kostele – modlit se, poslouchat Boží slovo apod., jen to nějak nebylo ono. Současná situace mi ukázala ostřeji, než se většinově věřilo, že kostel není jen místo, které se prostě užívá na mše. Je to lidmi vytvořené místo (tedy ne „přírodní“) vystavěné z kamene a dalších materiálů, v němž je soustředěna lidská vůle po Bohu. V jeho interiéru i v jeho fyzických součástech se tajemně nashromáždila stopa víry i naděje a snad i lásky mnoha generací a jsem přesvědčený, že je možné je tam vnímat. Zdi kostela tak pomáhají člověku na cestě za Bohem nejen náboženskými obrazy nebo světlem, které k věřícímu sesílá Bůh dolů okny kopule i lodi, ale i tím, že při modlitbě či účasti na bohoslužbě se připojuje ke snaze mnoha předešlých generací. Na tomto místě odpovídá svou touhou po Bohu na touhu mnoha dalších lidí – a místo samo ho k tomu tiše, ale vytrvale vybízí a podporuje ho v tom.

Až se tedy budete, milí spolufarníci, opět vracet do našeho kostela sv. Tomáše, zkuste si všimnout, zda-li se vám po nucené přestávce nestal vzácnější. A nezměnil se tím dojem, který ve vás vyvolávají jednotlivé jeho části, kopule, oltáře, pilíře, klenba s malbami, varhany? Není samozřejmé to krásné místo, které jsme dostali do užívání. Snad ho tedy budeme užívat uvědoměle a s radostí a k velkému duchovnímu prospěchu.

Jiří Tourek

Falešná láska

O starořeckém slovu *agapé* už jste určitě slyšeli mnohokrát. Díky křesťanskému poselství o lásce k bližnímu si totiž udělalo v dějinách velkou kariéru. Jedná se o lásku činorodou, která nespočívá v sentimentálních pocitech, ale mnohem spíše v konkrétní péči a pomoci, starosti o druhého člověka, upřímné a nezištné chuti udělat mu dobře. Právě k této formě lásky směřujeme my, křesťané, po celý svůj život. Směřujeme a neustále se jí učíme, poněvadž na tomto poli se dají činit nekonečné objevy. A jedním z nejdůležitějších objevů se mi v tomto smyslu zdá být myšlenka o falešné lásce.

Nemyslete si, že se takový objev dá udělat z chytrých knih nebo z bohatých zkušeností. Stejně tak vás sotva zachrání rada nejosvědčenějšího mudrce. Pomocť v této věci může jedině, a sice naše vlastní srdce. Jenom ono totiž v sobě obsahuje zapečetěnou a přísně střeženou pravdu o tom, jaké jsou pravé důvody a pravá motivace našeho jednání. Proč hodíme minci bezdomovci? Protože opravdu chceme pomoci, nebo protože od něj chceme mít klid? Proč roky děláme dobrovolnickou činnost? Je naší pravou motivací dobro, laskavost, nebo snad prostě jen chceme přesvědčovat sebe i ostatní o své poctivosti? Poskytujeme nezištnou pomoc, nebo se bezděky snažíme zmanipulovat situaci a ovlivnit jednání či názor druhého? Děláme dobro, nebo ho takřka „způsobujeme“? Nevyžádané nebo vnucené dobro může být přece někdy spíše na škodu než k užtku.

Chceme někoho skutečně podpořit, nebo ukázat ostatním svou velkorysost? Upřímně zjišťujeme, co je pro člověka důležité a potřebné, nebo mu chceme jen vnutit své vlastní představy a hodnoty?

Vím, že zkoumat své srdce je občas opravdu náročné. Můžeme narazit na sedm pečeti i na hluchou ozvěnu. Na jeho obranu by se snad dalo říct, že nás chce chránit: obává se, abychom se třeba z nějaké té pravdy nezhroutili. Ano, chce to čas a trpělivost, ale také odvahu. Například k tomu, abychom byli k sobě aspoň jednou v životě upřímní a zachránili svou duši před falešnou láskou. Kdož ví, třeba ji tím jednoho dne zachráníme pro život věčný.

Kateřina Tourková

Víš, že?...

* V pátek 29. 5. **P. Jozef** obhájil svou doktorskou práci a získal doktorát z teologie na Katolické univerzitě v Bratislavě. Blahopřejeme!!

* **Modlitba Taizé** v naší farnosti se koná 5. 6. od 19:30 v kapli sv. Barbory.

* V neděli 14. 6. od 9:30 slavíme ve farnosti slavnost **Božího Těla**. Budeme mít společnou mši sv. s ostatními komunitami farnosti a po ní průvod po Malé Straně s Eucharistií: kostel sv. Josefa, kostel Panny Marie pod Řetězem a ukončení u Pražského Jezulátka.

* Všechny **činnosti ve farnosti** končí 26. června. Začínáme po prázdninách 13. září.

* V neděli 28. 6. při mši svaté v 9:30 zpívá Svatotomášský sbor ke cti sv. Petra a Pavla.

* Na vrátnici kláštera můžete dostat **Svatotomášské černé pivo**, vařené podle receptury, která se zachovala v klášteře od 17. století. Příspěvek za pivo bude použit na opravu varhan kostela sv. Tomáše.

Dobrou chuť

Jahodovo-tvarohový koláč s drobenkou

Blíží se sezóna jahod, tak vám nabízím tento recept. Kombinace tvarohu a ovoce je vždy lahodná. A těsto je tam opravdu tenká vrstva.

Na těsto budeme potřebovat: 17 dkg hladké mouky, 6 dkg cukru moučky, 12,5 dkg tuku (v původním receptu je máslo), 1 žloutek a špetka soli. Bílek si schováme do tvarohu.

Na tvarohovou náplň budeme potřebovat: 2 tvarohy (ne vaničkové, to by bylo moc řídké), 1 vancuk, 10 dkg cukru krupice, 3 žloutky, sníh ze 4 bílků, ½ sáčku vanilkového pudinku a šťáva z poloviny citronu. Já jsem měla hodně kyselé jahody, tak jsem do tvarohu použila místo citronu trochu mléka.

Na ozdobení: poloviny jahod a drobenku (nebo žmolenku, jak tomu kdo říká).

Zaděláme těsto, je trochu měkčí, tak ho dáme tak na hodinu do lednice, aby se dalo dobře rozválet.

Po rozválení jej dáme do koláčové formy cca 30 cm v průměru, utvoříme okraj a formu dáme ještě na chvíli do lednice, než si připravíme tvaroh.

Všechny suroviny ušleháme, opatrně vmícháme sníh a rozestřeme na těsto. Poklademe polovinami jahod, jak se to komu podaří, a posypeme drobenkou.

Pečeme v troubě vyhřáté na 170°C asi 45-50 minut.

Jsem ráda, že se už můžeme setkávat při mši svaté, moc se mi po Vás stýskalo.

Dobrou chuť

Hanka

Jak se pozná působení Ducha svatého? Nejjistější kritérium nám ukazuje sám Ježíš, když říká, že strom se pozná po ovoci, které přináší. A apoštol Pavel dodává: „Ovoce Božího Ducha je láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání.” (Gal 5,16-17) Sám Duch svatý navíc dává některým věřícím dar rozlišování duchů.

Vánoční medaile kostela ve Svaté Dobrotivě

Spolek Příbramští betlemáři vydá ke konci roku 2020 pamětní medaili s námětem Kostela Zvěstování Panny Marie ve Svaté Dobrotivě – Zaječově. Na druhé straně medaile bude vyobrazen betlém, který se zde staví o Vánocích. Medaile bude vydána v limitované edici a vyrobena v mincovně v Kremnici na Slovensku. Zhotovena bude ve dvou provedeních, ze stříbra a z mosazi. Průměr medaile je 50 mm. Zájemci



mohou medaili získat oproti složené záloze 4.000 Kč u stříbrné, resp. 400 Kč u mosazné verze, na adrese Josef Švandrlík, Zaječov 40. Rezervaci je možné učinit do konce srpna 2020. V případě zaslání poštou je k částce nutné připočítat poštovné a balné 70 Kč. Více informací na e-mailu Svandrlík.J@seznam.cz.



S nadějí dál!

Program v roce 2020

Od 10:00- Rozhovor nejen duchovní

17:50 -Zvonění

18:00 -"Hleďte důležité symboly v kostele a v klášteře"

18:00-22:00 -Pivo sv. Tomáše a klášterní legendy

18:00- Sv. Augustin a augustiniani dnes!

18:30 - Chceš, aby se někdo za Tebe a s Tebou modlil?

19:00 -Vystoupení sólistů Svatotomášského sboru

19:30 - Tour to the Church and

Monastery of St. Thomas (In English)

19:30 - Visita a la iglesia y monasterio de santo Tomás (En español)

20:00-22:00 - Pout' světla přes Karlův most.

20:00 - Koncert duchovní hudby v podání Svatotomášského sboru

20:30 - Čtení Bible

21:00 - Komorní koncert violoncellisty

22:00 - Kompletář a požehnání. Konec programu

©Římskokatolická farnost u sv. Tomáše, Josefská 8, 118 01 Praha 1, 2020

tel: 257 530 556, e-mail: osaprag@augustiniani.cz - www.augustiniani.cz

Bankovní spojení ČS a.s. 19 33 79 13 39/ 0800. Prosíme Vás o příspěvky